

Кіндрат і море

Владислав Бойко

Давно Кіндрат про море мріяв,
казав усім знайомим так:
— Лише воно — моя стихія,
бо я — природжений моряк!

Носив, як правило, тільняшку
(хоча й пошарпану давно) —
і коком звав свою Мелашку,
ілюмінатором — вікно.

Хоча ні річки, ні ставочка
в селі й у згадці не було,
він змайстрував баркас із бочки
та із коромисла — весло.

А якось, потай од Мелашки
зібравши трохи грошенят,
в рюкзак укинув дві тільняшки
й чкурнув до моря наш Кіндрат.

А там, на пляжі приміському
узявши човен напрокат,
назустріч бурі й шторму злому
відважно вирушив Кіндрат.

Та от — промчався поряд катер,
несучи гордо гострий ніс...
Кіндрат попав йому в кільватер —
з з курсу збивсь... кормою вниз!

Була б Кіндратові халепа —
пішов би крабів годувать...
Спасибі, вчасно розшелепав,
що на роботу час вставать.

* * *

Я діяча одного слухав:
зібравши море фактів, цифр,
загруз у них по самі вуха
і... захлинувся серед них.

А прочитав би байку цю—
ще жити й жити б молодцю!